

en Mening, jeg maa vedblive, saalænge Ministeriet ikke har yttret en anden Mening, og, selv om det gjorde dette, troer jeg ikke, at denne Mening nødvendigvis vilde blive respeceret af et følgende Ministerium. Det er altsaa givet, at det er overmaade tvivlsomt, hvorvidt en følgende Regjering vil indrømme, at der i disse Ord ligger en Bemyndigelse for Rigsraadet til at aabne Dørene; der ligger dert en Bemyndigelse til at udgive en Tidende, men stricte taget heller ikke Mere. Men, siger man — det har idetmindste været sagt med høje Ord og store Udbræk —, det første Rigsraad vil, saasnart det er kommet sammen, aabne Dørene, indkalde Stenographen og skaffe, jeg veed ikke hvilket andet stort Apparat tilveie og anvende en saadan Hurtighed, at man vil tage Ratten med, troer jeg der blev sagt, for at bringe Forhandlingerne til offentlig Kundskab. Ja, det er overmaade let sagt; men jeg troer, at det ligger i Sagens Natur, at man maa slutte det Modsatte. Det er jo dog klart, at Privilegierne maae, for at bestaae, hyldes Hjemmelighedsholdelsen saa meget som muligt; hvor der er Privilegier og Privilegiehavere, skal man næsten aldrig finde, at de i deres Heelhed eller Fleerhed ynde Offentlighed. Fællesforsamlingen vil jo for en Fjerdedeel af dens Medlemmer være udgaaet fra Balg af Regjeringen, og for tre Femtedele af to privilegerede Classer, af Formuen og Embedsclassen. Saalænge man kunde tale om Embedsclassen som folkevalgt, havde den en Forpligtelse til at see hen til, hvad Folket maatte ønske, og til at vise Villie til at aflægge noget Regnskab til dem, der havde sendt den; men, naar dens Balg bliver et Privilegievæsen, falder denne Grund bort, da Enhver især siger: Folket har ikke sendt mig, jeg fylder det intet Regnskab, og mine saa Venner, som have valgt mig, kan jeg inden lukte Døre underrette om Alt, hvad de ønske at vide. Dertil kommer, at jeg har hørt anføre, at Grunden til, at Frd. 26de Juli f. A. bestemte Hjemmelighedsholdelse, at Forhandlingerne skulde holdes for lukte Døre, var den, at man gik ud fra, at Affendingene fra Hertugdømmerne ikke i den farlige danffindede By Kjøbenhavn vilde vide sig udsatte for Publikums Nærvær-

relse under Forhandlingerne. Om dette var Grunden eller ikke, skal jeg lade staae hen; men det er sandsynligt, at Saadant kan og vil gjøre sig gjældende hos Affendingene fra Hertugdømmerne; det er Noget, som Ingen vil benægte at være meget rimeligt. Naar man nu betænker, at Hertugdømmernes Affendinge af denne Grund, og tilmed af samme Grund, som de øvrige Privilegerede, for Privilegiets Skyld, ikke ere Venner af Offentligheden, forekommer det mig, at der er den største Sandsynlighed for, at der i Fællesforsamlingen ikke vil finde Offentlighed Sted. Man kan maafee beslutte at udgive en Tidende, der skrives alene af to af Forsamlingen valgte Medlemmer, og som gienemgaaer den kongevalgte Præsidents Censur, inden den kommer ud, — og saa har Folket virkelig Noget, der kan kaldes Offentlighed!

Jeg skal fremdeles nævne et andet Punkt, der forekommer mig, naar vi ikke skulle siges at komme i Modsetning til den constitutionelle Grundvold, hvorpaa vi staae, nødvendig at burde indrømmes Forsamlingen, nemlig Interpellationsretten; den er heller ikke ydet. — Om Præsidentvalget siger den høitærede Premierminister, idet han fremlægger Forsatningsudkastet, at, da Regjeringen har forbeholdt sig Ret til af egen Magtfuldkommenhed at forandre Forretningsordenen, — en Forretningsorden, som jeg, det tilstaaer jeg oprigtigt, ikke kjender, — saa kan den derigjennem opstille saadanne Bestemmelser, at Præsidentens Magt ikke bliver farlig for Forsamlingen. Ja! det veed Ministeriet, men vi Andre vide det slet ikke. Naar Ministeriet endda, ligesom hvad Balgloven angaaer, havde sagt: Vi forbeholde os at give en bestemt Forretningsorden, og her foreligger den, saa kunde vi have prøvet, om den fikrede Forsamlingen med Hensyn til Præsidentens Indskyldelse. Men Regjeringen siger blot, at den kan sætte saadanne Bestemmelser ind, at denne Indskyldelse bliver uskadelig — og saa har Regjeringen ikke fundet overveieende Betænkelighed ved i denne Henseende at blive ved, hvad der stod i dens „Udgangspunkt“. Regjeringen har altsaa stillet sig paa det ligegyldige Standpunkt. Vi kunne